

'11' liure

© Ros Ribas

els dies feliços
de **Samuel Beckett**
direcció **Sergi Belbel**

Teatre Lliure Gràcia . del 15 de maig al 15 de juny

Els dies felïços

de **Samuel Beckett** direcció **Sergi Belbel**

---

intèrprets

Òscar Molina Willie / **Emma Vilarasau** Winnie

---

traducció del francès **Sergi Belbel** / escenografia **Max Glaenzel** / vestuari **Nina Pawlowsky** / caracterització **Toni Santos** / il·luminació **Kiko Planas** / so **Jordi Bonet**

---

ajudant de direcció **Antonio Calvo** / alumne en pràctiques de escenografia de l'Institut del Teatre **Federico Materasi**

---

construcció de escenografia **Tallers de Escenografia Jordi Castells**

---

assistent als assaigs **Barbara Ogar**, de l'Akademia Teatralia Im. A. Zelwerowicza de Varsòvia

---

producció **Teatre Lliure**

---

espectacle en català

durada primera part **1h. 50'** pausa **10'** segona part **30'**

25/05 col·loqui amb la companyia després de la funció

espectacle recomanat pel Servei Educatiu del Teatre Lliure

horaris de dimarts a divendres a les 20:30h.
el dissabte a les 21h.
el diumenge a les 18h.

preus 29"
22" (el dimarts i el dimecres, dies de l'espectador)

una dona poderosa

Quan l'Emma Vilarasau em va demanar si em vindria de gust dirigir *Oh les beaux jours* de Beckett amb ella en el paper de Winnie, no m'ho vaig rumiar dues vegades. En primer lloc, per l'Emma. Que una actriu amb la seva trajectòria vulgui interpretar un dels personatges femenins més emblemàtics i arriscats del teatre modern diu molt d'ella, de la seva valentia i de la seva força. En segon lloc, perquè per a mi representa, una mica, tornar als orígens. Beckett és per a mi (com per a molts d'altres) un referent inqüestionable de la dramàturgia contemporània, o "l'últim clàssic", com afirma algú.

La petita història d'aquesta dona poderosa, optimista, vital, malgrat estar empresonada primer fins a la cintura i després fins al coll dins una muntanyeta de terra, és commovedora. La seva relació amb el seu marit Willie ens entendreix i ens inquieta. Com els grans clàssics de la història, l'obra canvia i millora amb el pas del temps. *Els dies feliços* és un d'aquells textos per a ser representat cada cinc o deu anys, i adquireix cada vegada significats nous i imprevisibles. Avui dia, amb la profunda crisi que estem vivint, cada vegada trobem més "Winnies" i "Willies", . personatges desposseïts, desarrelats, *desnonats*, però ben visibles. als nostres carrers, als parcs, a les places, als caixers automàtics...

La grandesa de Beckett va consistir a mostrar la immensa humanitat dels personatges, la lluita per aconseguir un món millor, malgrat l'adversitat inqüestionable de l'entorn, un desert pelat i inhòspit, sense vida. I tot plegat a través de petits gestos, petites frases, minúsculs moviments, pauses inquietants i un gran sentit de l'humor, un estil que abans anomenaven *absurd* i que ara, amb el temps, ha acabat adquirint un *sentit* absolutament *revelador*.

Sergi Belbel

Samuel Beckett (1906-1989) és al drama modern el que James Joyce, el seu compatriota irlandès, és a la novel·la moderna: un pare i un sant patró, l'ombra del qual s'estén inexorablement fins al segle XXI . Fins i tot podria argumentar que *Tot esperant Godot* (1953), l'obra que el va fer famós, és la més influent dels últims cent anys, sempre alterant la forma i la direcció de drama. Cronista de l'absurd i la tenacitat de l'existència humana, Beckett veuria el seu nom convertit en sinònim d'una mena de desolació existencial que no aconsegueix transmetre l'humor i l'esperança en el seu treball. Beckett va treballar com a assistent de Joyce mentre vivia a París quan era estudiant, i les seves novel·les . sobretot la seva gran trilogia formada per *Molloy*, *Malone mor* i *L'innombrable*. porten l'empremta del seu antic mentor. Però és amb les seves peces de teatre, la majoria escrites originalment en francès, que se segueix continua coneixent més. En obres com *Godot*, *Fi de partida* (1957), *L'última cinta* (1958) i *Els dies feliços* (estrenada el 1961) va retratar la vida com un joc d'un exasperat i tènue objectiu i d'una sorprenent resiliència. La seva descendència creativa inclou Edward Albee, Tom Stoppard i, sobretot, Harold Pinter.

Ben Brantley

Com més lluny va, més bé em fa. No vull filosofies, tractats, dogmes, creences, sortides, veritats, respostes, res de barat. Ell és l'escriptor més valent i cruel de tots, i com més m'apfonza el nas en la merda més agraït li estic. No me la fot, no em porta per qualsevol camí, no em deixa tancar els ulls, no em fustiga amb un remei, ni una via de revelació, ni un plat de llenties; no em ven una cosa que no vull comprar . li importa una merda si compro o no. Compraré els seus productes, m'acompassaré els hams com un peixet, perquè no deixa pedra sobre pedra ni cap paràsit solitari. Crea un cúmulo de bellesa. La seva obra és bella.

Harold Pinter

No m'interessa viure en una ciutat que no tingui en cartell cap peça de Samuel Beckett.

Edward Albee

Quan la dona de Samuel Beckett va saber que havia guanyat el Premi Nobel de Literatura, diuen que es va girar cap a ell i només li va dir: %Quelle catastrophe!+

Deixant de banda 1984

Michael Billington tria les cinc primeres peces teatrals distòpiques

Les peces distòpiques són rares, però des de *Els bons dies* de Samuel Beckett a *Lluny*, de Caryl Churchill, s'han produït destacades peces per a l'escena. La arribada de 1984 a l'Almeida Theatre de Londres ha empès el crític a ressuscitar la paraula "distopia". Però què significa realment? El terme va ser encunyat per John Stuart Mill el 1868 i fa referència a una anti-utopia: és a dir, una projecció de les tendències d'avui en un futur catastròfic o apocalíptic. Com a idea, s'ha fet molt popular en la ficció: a banda del 1984 de Orwell, s'hi compta *Un món feliç* de Huxley, *El senyor de les mosques* de Golding, o *El conte de la criada* de Atwood. Però els textos teatrals distòpics són molt més escassos, possiblement perquè aquesta forma té ressons de ciència ficció, i la força del teatre lliga menys amb les visions futuristes que amb la lleialtat a l'obra i aquí. De totes maneres, he fet una llista de cinc primeres peces teatrals distòpiques, excloses les adaptacions, que he presentat en ordre cronològic invers, en la qual podeu col·laborar...

- *Lluny* (2000) de Caryl Churchill
- *D'ara endavant* (1987) de Alan Ayckbourn
- *Les peces de guerra* (1985) de Edward Bond
- *Els dies feliços* (1960) de Samuel Beckett
- *R.U.R.* (1920) de Karel Čapek

Els dies feliços És distòpica la peça de Beckett? No veig quina altra cosa podria ser. Un crític va distingir entre distopia entesa com "un lloc negatiu construït" i una altra com "un lloc destruït amb una mínima estructura formal, o bé sense". 1984 seria un exemple de la primera, i *Els dies feliços*, de la segona. Al capdavant, la imatge de Winnie sepultada progressivament i del seu indefens marit, Willie, suggereix que ha succeït alguna mena de cataclisme. Beckett és massa perspicaç per ser específic.

The Guardian, 19/02/2014

Samuel Beckett assajant l'escena de Willie al turó de *Happy Days*

Beckett era un perfeccionista. Però es pot ser perfeccionista sense tenir cap intuïció de què és la perfecció?

Avui, amb el pas del temps, veiem fins a quin punt totes les etiquetes que se li han atribuït anteriorment . desesperat, negatiu, pessimista. són falses.

Beckett, en realitat, enfonsa la mirada en l'abisme bullent de l'existència humana. L'humor el salva . i ens salva. , rebutja les teories i els dogmes, que només ofereixen consols pietosos. En realitat, la seva vida només va ser una constant i penosa recerca de la veritat.

Beckett situa la gent exactament tal com els veu, en l'obscuritat. Els submergeix en el vast desconegut, observant-los a través de finestres obertes en ells mateixos, en els altres, la mirada es gira ara a l'exterior, ara a l'interior, amunt, avall. En comparteix la incertesa, la pena. El teatre li dóna la possibilitat de trobar una unitat, en la qual la imatge, el so, el moviment, el ritme, la llum i el silenci s'ajunten en una única exactitud. Ell es demana el mateix . un objectiu inabastable nodrit de la seva necessitat de perfecció. I entra en aquest camí que enllaça el teatre grec i Shakespeare amb el present.

Aquest any, estem contents de celebrar Beckett, aquest home que mira la veritat de cara . una veritat desconeguda, terrible, sorprenent

Peter Brook

per al Festival Paris Beckett 2006
en motiu del centenari de naixement de l'autor

---

més informació a l'entorn de *Els dies feliços*

Tot assajant amb Beckett

<http://www.apieceofmonologue.com/2011/05/samuel-beckett-director-whitelaw-godot.html>

Què hi ha sota la dona semisoterrada de Samuel Beckett a *Els dies feliços*?

<http://www.theguardian.com/stage/2014/jan/21/samuel-beckett-happy-days-half-buried-woman>

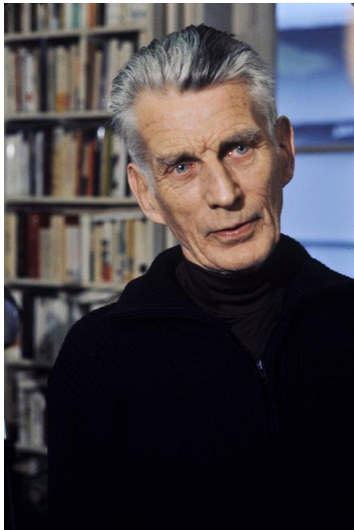
Fons Angus Mc Bean a la National Portrait Gallery

<http://www.robotnotes.com/2012/06/17/mcbeans-beauties/>

Autor

Samuel Beckett

Dublín, 1906 - París 1989

Va néixer al suburbi de Foxrock de la ciutat de Dublín, que en aquells moments formava part del Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda, en el si d'una família protestant irlandesa. Va entrar a la Earlsford House School I, més endavant, el 1919, a la Portora Royal School d'Enniskillen, al comtat de Fermanagh. Destacava llavors com a jugador de cricket però aviat va preferir l'escriptura.

Va estudiar francès, italià i anglès al Trinity College de Dublín, entre el 1923 i el 1927, on es va graduar en Arts. De seguida va exercir de professor d'anglès a l'École Normale Supérieure de París, on va conèixer James Joyce gràcies a Thomas MacGreevy i es va convertir en el seu assistent. Fent honor a l'admiraó que sentia per l'escriptor, les seves primeres contribucions literàries volien fer una defensa de la seva obra. En aquella època escriu la seva primera narració, *Assumption*. El 1930 va guanyar un discret premi literari amb la composició *Whoroscope* (un joc de paraules entre *who* i *horoscope*), una obra biogràfica sobre René Descartes. Les relacions amb Joyce es van refredar quan Beckett va rebutjar les insinuacions amoroses de la filla d'ell, Lucia, però sempre van mantenir una relació de col·legues.

El 1930 torna al Trinity College com a professor, aquest cop de francès, però aviat ho deixa per viatjar per Europa. A Londres publica un estudi crític sobre Marcel Proust. Dos anys més tard, el 1933, després de la mort del seu pare, comença a estudiar psicoteràpia Jungiana de la mà del Dr. Wilfred Bion. Per aquelles dates escriu la primera novel·la, *Dream of Fair to Middling Women*, però la deixa córrer perquè no troba editor. L'obra no es va publicar fins al 1992.

El 1934 publica el recull de narracions *More Pricks Than Kicks*, un llibre, de poemes i uns reculls d'assaigs titulats *Recent Irish Poetry* i *Humanistic Quietism*, centrats en l'obra de MacGreevy, Brian Coffey, Denis Devlin i Blanaid Salkled, que posa les bases per establir el període del modernisme poètic irlandès. Aquests dos volums es van tornar a publicar als anys 70 a *The Lace Curtain*.

El 1935 Beckett escriu una carta als famosos cineastes russos Sergei Eisenstein i Vsèvolod Pudovkin per poder estudiar a l'Escola Estatal de

Cinematografia de Moscou. El projecte no va arribar a port a causa de les quarantenes per la verola. Treballa llavors en la novel·la *Murphy* i viatja per Alemanya omplint quaderns d'anotacions i esborranys, i sentint rebuig pel nazisme de l'època. El 1937 torna a Irlanda. Un any després publica *Murphy* i la tradueix al francès. Torna a París, aquest cop amb voluntat de quedar-s'hi, ja que segons ell era preferible viure a "la França en guerra que no pas a la Irlanda neutral".

El gener de 1938 és apunyalat al pit i gairebé mor. Joyce li aconsegueix una habitació privada en un hospital. És llavors quan es retroba amb Suzanne Descheveaux-Dumesnil, que ja coneixia de la seva primera estada a París, amb qui estableix una relació de per vida. Preguntat pel motiu de l'agressió, Beckett sempre va respondre "Je ne sais pas, Monsieur", i sovint fent-ne broma, dient que l'agressor era ben plantat i ben educat; uns arguments que van arribar a esdevenir tema recurrent en algunes de les seves obres.

El 1940 França és ocupada. Beckett forma part de la resistència fent de missatger. L'agost del 1942 la seva unitat és delatada per un capellà catòlic. Beckett i Suzanne fugen a la vila del Rosselló, al departament de Vaucluse; i allà continuen la resistència emmagatzemant armes a casa seva, entre d'altres activitats. Col·labora amb els maquis a les muntanyes de Vaucluse sabotejant l'exèrcit alemany. Per aquest fet se li va concedir la Croix de Guerre i la Médaille de la Résistance del govern francès. En aquest període comença a escriure la novel·la *Watt*, que acaba el 1945 i publica el 1953.

El 1945 Beckett torna breument a Dublín, i té una visió en la qual se li revela la seva futura vida literària. Aquesta experiència va ser traslladada a *Krapp's Last Tape*. Escriu després *Les temps modernes* (primera part d'una Suite, la segona part de la qual Simone de Beauvoir li va impedir publicar), *Mercier and Camier* i *Eleutheria*.

El 1947 comença a escriure *En attendant Godot*, que estrenarà el 1953 amb un ràpid èxit internacional.

A l'inici de la dècada del 1950 escriu en francès (ja que, segons deia, "és més fàcil escriure-hi sense estil") la trilogia formada per *Molloy*, *Malone Meurt* i *L'innommable*. *Molloy* té moltes de les característiques d'una novel·la convencional, com són el temps, el lloc, el moviment i la trama, i en certa manera sembla una novel·la detectivesca. A *Mallone Meurt*, el moviment i la trama deixen el pas al lloc i al pas del temps. L'acció del llibre pren la forma d'un monòleg interior. Finalment, a *L'innommable*, desapareix tot sentit del lloc i del temps. El tema central és el conflicte entre la necessitat de parlar com a forma de continuar existint, i la urgència de trobar el silenci i l'oblit.

A partir de llavors pot publicar moltes més obres de teatre, com *Endgame*, *Embers* i *Happy Days*, escrites en anglès. La temàtica general de les obres de teatre d'aquest període segueix la tònica de les novel·les, amb un interès especial per la desesperació i el desig de viure en un món que és incomprendible. N'és característic el to de comèdia i l'estil minimalista, que va portar a inscriure el seu teatre en lo anomenat teatre de l'absurd.

El 1960 és un període de canvis personals i literaris. Es casa amb Suzanne per raons legals, a causa de les lleis d'herència franceses, en una cerimònia civil secreta a Anglaterra. Esdevé director del seu propi teatre. El 1959 rep la primera comissió de la BBC per una obra emesa per ràdio, *Embers*. Escriu successivament per a la ràdio i el 1964 passa a la televisió amb *Film*.

El 1961 rep el premi Internacional de Literatura i el 1969 el Premi Nobel de Literatura.

La seva última obra en prosa, *Comment C'est*, és una seqüència de paràgrafs sense puntuació que donen la sensació de llegir missatges telegràfics. Relata les aventures d'un narrador mentre fa braçades al fang amb una bossa plena de menjar enllaunat. A partir d'aquí fa treballs minimalistes sobre l'autoconfinament i l'autoobservació, amb *Company* (1979), *Ill Seen Ill Said'* (1982) i *Worstward Ho* (1984), centrat cada cop més en una posició de rebuig a la tirania del realisme en l'art i a la dictadura de les normes i expectatives socials. A *Catastrophe* (1982), dedicada al txec Vàclav Havel, tracta les formes més dures de dictadura.

El 1989 escriu la última obra, el poema *What is the Word*, ja al llit de mort. Mor el 22 de desembre, cinc mesos després que la seva dona. Tots dos són enterrats al Cementiri de Montparnasse de París.

teatre

Eleutheria (sobre 1940 / publicat 1995)

En attendant Godot (1952)

Act Without Words I (1956)

Act Without Words II (1956)

Endgame (1957)

Krapp's Last Tape (1958)

Rough for Theatre I (finals dels 50)

Rough for Theatre II (finals dels 50)

Embers (1959)

Happy Days (1960)

Film (1963)

Eh Joe (1965)
Catastrophe (1982)

poesia

Whoroscope (1930)
Echo's Bones and other Precipitates (1935)
Collected Poems in English (1961)
Collected Poems in English and French (1977)
What is the Word (1989)

prosa

Proust (1931)
Dream of Fair to Middling Women (1932 / publicat 1992)
More Pricks Than Kicks (1934)
Murphy (novel·la en anglès, 1938)
Mercier and Camier (novel·la, 1946 / publicat 1974)
Molloy (novel·la, 1951)
Malone Meurt (novel·la, 1951)
L'innommable (novel·la, 1953)
Watt (1953)
Nouvelles et Textes Pour Rien (1954)
Comment C'est (novel·la, 1961)
First Love (1973)
Company (prosa breu, 1979)
Ill Seen Ill Said (1981)
Disjecta (1983)
Worstward Ho (prosa breu, 1984)

més informació

<http://www.beckettfoundation.org.uk/>

http://www.nobelprize.org/nobel_prizes/literature/laureates/1969/press.html

http://www.ua.ac.be/main.aspx?c=*SBECKETT&n=22071

<http://www.telegraph.co.uk/culture/theatre/edinburgh-festival/9923015/Edinburgh-Festival-has-Samuel-Beckett-season.html>

el director

Sergi Belbel

Terrassa, 1963

Autor, director i traductor teatral. Llicenciat en Filologia Romànica i Francesa per la Universitat Autònoma de Barcelona, 1986. Membre fundador de l'Aula de Teatre de la Universitat Autònoma de Barcelona. Professor de Dramatúrgia a l'Institut del Teatre de Barcelona, de 1988 a 2006. Director Artístic del Teatre Nacional de Catalunya, de 2006 a 2013.

En actiu des del 1986, ha estrenat més d'una vintena de textos de gran èxit, la meitat dels quals dirigits per ell mateix. En destaquen *Minim.mal Show*, amb Miquel Górriz, (1987); *Elsa Schneider* (1987); *Òpera* (1988); *En companyia d'abisme* (1988); *Tàlem* (1989); *Carícies* (1991); *Després de la pluja* (1993); *Morir* (1994); *Ramon* (dins *Homes!*) (1994); *La boca cerrada* (dins *Por mis muertos*), 1996; *Sóc Lletja*, amb Jordi Sánchez (1997); *El temps de Planck* (1999); *Això no és vida*, amb Albert Espinosa i David Plana, per a T de Teatre (2003); *Forasters* (2003); *Mòbil* (2005); *A la Toscana* (2006) i *Fora de joc* (2009). Moltes de les seves peces han estat profusament traduïdes i estrenades arreu del món, i el director Ventura Pons ha fet versions cinematogràfiques d'algunes de les seves peces.

També ha portat a escena textos d'autors clàssics i contemporanis, com Georges Perec, Bernard-Marie Koltès, Eduardo De Filippo Nikolai Gógol, Irène Némirovski, Samuel Beckett, William Shakespeare, Carlo Goldoni, Molière, Marivaux Calderón de la Barca, Enrique Jardiel Poncela, J. Sanchis Sinisterra Neil Simon, David Mamet, Ben Hecht i Charles MacArthur, Tracy Letts, David Hirson, Normand Chaurette, Jean-Michel Ribes, Àngel Guimerà, Emili Vilanova, Josep M. Benet i Jornet, David Plana, Jordi Galceran i Antonio Tabares. Així mateix, Belbel ha signat les traduccions dels textos d'aquests i d'altres autors, especialment de Bernard-Marie Koltès.

En l'àmbit líric, va dirigir *Il Viaggio a Reims*, de G. Rossini, amb direcció musical de Jesús López Cobos (Gran Teatre del Liceu, març 2003). I en l'audiovisual, ha signat l'adaptació dramàtica i el guió de la telenovel·la *Secrets de Família* (argument de M. Mercè Roca), l'argument i el guió de la sèrie *Ivern* (publicat per l'editorial Empúries, col. Narrativa, Barcelona 2002), el guió de *Nissaga: Iperència* i l'adaptació televisiva de *Después de la lluvia*, per a Estudio 1 de TVE. És també autor del guió del llargmetratge *Eva* per a Escándalo Films i Paramount Pictures, coescrit amb Cristina Clemente.

En tota la seva trajectòria ha recollit una trentena de premis, dels quals destaquem el Premio Marqués de Bradomín 1986, el Premi Born de Teatre 1995, el Premi Nacional de Literatura Dramàtica de la Generalitat de Catalunya 1993-95 i el Premi Nacional de Teatre 2000 de la Generalitat de Catalunya, el Premi Nacional de Literatura Dramàtica del Ministerio de Cultura 1996, el Premi Ciutat de Barcelona de les Arts Escèniques 2003, el Premi Molière 1999+, un Premi Max i diversos Premis Butaca.

els intèrprets

Emma Vilarasau

Va estudiar Interpretació a l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona del 1977 al 1980, i va completar la seva formació en seminaris amb John Strasberg i Carlos Gandolfo, i a l'escola de Philip Gaulier a París l'any 1985.

La seva trajectòria teatral comprèn més de 30 espectacles des de 1982. Actriu vinculada al Teatre Lliure des dels seus inicis, ha participat en els espectacles *Món, dimoni i carn*, *Al vostre gust*, *L'èroè*, *La flauta màgica*, *Els fills del sol*, *Un dels últims vespres de Carnaval*, *Lorenzaccio*, *L'última copa*, *El 30 d'abril*, *La bona persona del Sezuan*, *Les noces de Fígaro*, *Terra Baixa*, *Els gegants de la muntanya*, *Dansa d'agost*, *Roberto Zucco*, *El barret de cascavells* i *Un matrimoni de Boston*.

Ha treballat sota la direcció de Lluís Pasqual, Carme Portaceli, Fabià Puigserver, Konrad Zschiedrich, Mario Gas, Xicu Masó, Pere Planella, Josep Maria Mestres, Lluís Homar, Tamzin Townsend, Manuel Dueso, Ariel García Valdés. Els últims anys ha participat en els muntatges *Carta d'una desconeguda*, de S. Zweig, dir. Fernando Bernués; *Espectres*, de H. Ibsen, dir. Magda Puyo; *La infanticida*, de V. Català, dir. Josep M. Mestres; *Qui té por de Virginia Woolf*, de E. Albee, dir. Daniel Veronese, *Desclassificats* i *Barcelona* de P. Riera.

En televisió ha col·laborat en grans sèries com *Secrets de família*, *Nissaga de poder*, *Majoria absoluta* o *Ventdelplà*. I en cinema l'hem pogut veure, entre d'altres pel·lícules, a *Els sense nom* i a *Para que no me olvides*.

Entre els guardons que ha rebut destaquen tres Premis de la Crítica teatral de Barcelona (1991-92, 1992-93 i 1998-99); tres Premis Butaca (1998, 2000 i 2013), el Premi Sant Jordi de cinema l'any 2005, el Premi extraordinari Ciutat de Sant Cugat el 2008, el Premi a la Millor Actriu del WorldFest-Houston International Film Festival i el Premi Jordi Dauber a la creativitat en el cinema dins la Mostra de Cinema Llatinoamericà de Catalunya 2014.

Amb Sergi Belbel ha treballat anteriorment en els espectacles *Tàlem*; *El criptograma*, de D. Mamet; *L'habitació del nen*, de J. M. Benet i Jornet i *Agost*, de T. Letts.

Òscar Molina

Estudia Art Dramàtic a l'escola internacional Jacques Lecoq (París). Completa la formació amb Arianne Mnouchkine (París), Zygmunt Molik (fundador del laboratori teatral Jerzy Grotowski) i Bernard Hiller (Los Angeles).

De les seves interpretacions teatrals destaquen *Agost*, de Tracy Letts, dir. Sergi Belbel; *Troilus i Cressida*, de W. Shakespeare, dir. Xavier Albertí; *Don Juan*, de Molière, dir. Marta Montblanc.; *L'Odissea*, d'Homer, dir. Albert Boadella; *Cyrano de Bergérac* d'Edmond Rostand, dir. Maurizio Scaparro; *El despertar de la primavera* de Frank Wedekind, dir. Josep Maria Flotats; *La serventa amorosa* de Goldoni, dir. Ariel García Valdés; *La cita* de Lluïsa Cunillé, dir. Xavier Albertí; *Amadeus* de Peter Schaffer, dir. Àngel Alonso; *Salomé* d'Oscar Wilde, dir. Marta Momblanc; *Pop Corn* de Ben Elton, dir. Àngel Alonso; *El maletí* de Mark Ravenhill, dir. Josep Maria Mestres.

En televisió, ha participat entre d'altres a *Les veus del Pamano*, dir. Joan Maria Güell; *Wendy*, dir. Mireia Ros; *Tot un senyor*, *Estació d'enllaç*; *Ábrete sésamo*; *Laberint d'ombres*; *Mirall trencat*, *Temps de silenci*; *De moda*; *El cor de la ciutat*; *Ventdelplà*; *Mar de fons* i *El comisario*. També ha interpretat el curt *Amistad*, d'Alejandro Marzoa.